такою зимою безкровно неначе потребою
бажаєш розбити або навпаки замести
вкорочене небо ніким випадковим не гребує
коли замість тебе так лячно сухі храбусти

коли відступаючи правою з поля до озера
надіюсь повірити комусь такому як сам
ламкого дощу як покірну дещицю молозива
скрипучого сміху розплавити знічений сад

це там де чатують дерева і води розхристані
де знічені бильця бадьоро вилизує сум
згортаючи кару як зношену ласку насвистує
як зиму цю сам на чотири вітри рознесу

мандруючи вільно як з неба до неба торкнутися
яскраво плестиму свою рятівну борозну
а крику сьогодні замало і небо не крутиться
і сонце покірно звертає себе на весну